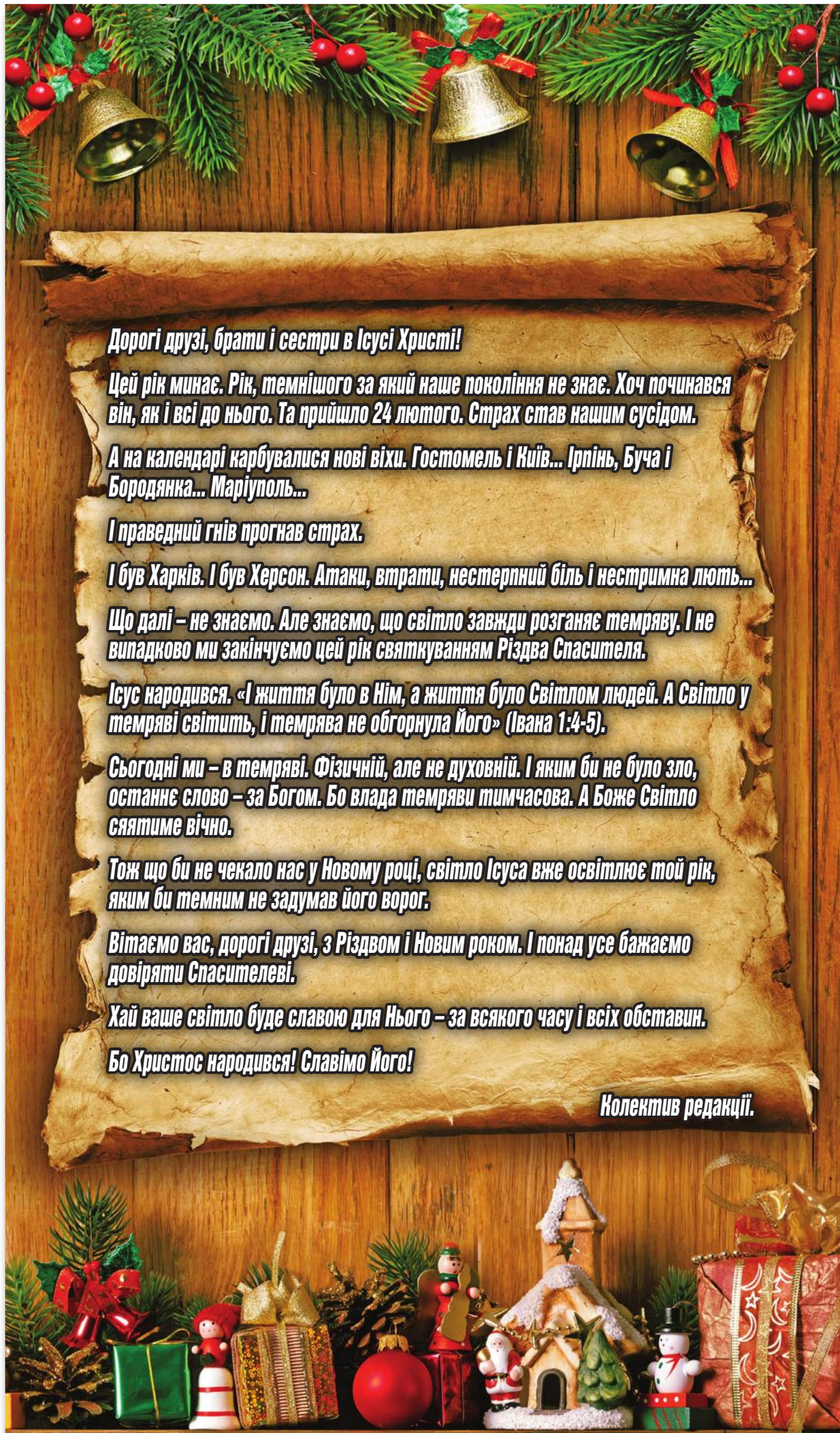

Реєстраційне свідоцтво
ЮФ № 406 від 16.06.1999.

РОЗПОВІДАЄТЬСЯ
БЕЗПЛАТНО

Дорогі друзі, брати і сестри в Ісусі Христі!

Цей рік минає. Рік, темнішого за який наше покоління не знає. Хоч починався він, як і всі до нього. Та прийшло 24 лютого. Страх став нашим сусідом.

А на календарі карбувалися нові віхи. Гостомель і Київ... Ірпінь, Буча і Бородянка... Маріуполь...

І праведний гнів прогнав страх.

І був Харків. І був Херсон. Атаки, втрати, нестерпний біль і нестримна лють...

Що далі – не знаємо. Але знаємо, що світло завжди розганяє темряву. І не випадково ми закінчуємо цей рік святкуванням Різдва Спасителя.

Ісус народився. «І життя було в Нім, а життя було Світлом людей. А Світло у темряві світить, і темрява не обгорнула Його» (Івана 1:4-5).

Сьогодні ми – в темряві. Фізичній, але не духовній. І яким би не було зло, останнє слово – за Богом. Бо влада темряви тимчасова. А Боже Світло сяятиме вічно.

Тож що би не чекало нас у Новому році, світло Ісуса вже освітлює той рік, яким би темним не задумав його ворог.

Вітаємо вас, дорогі друзі, з Різдрвом і Новим роком. І понад усе бажаємо довіряти Спасителеві.

Хай ваше світло буде славою для Нього – за всякого часу і всіх обставин.

Бо Христос народився! Славимо Його!

Колектив редакції.

ІСУС ПОВЕРНЕТЬСЯ!

Тисячі років тому руїна прийшла у світ через гріх. Люди були позбавлені Божого світла, Його слави і присутності. Бог пообіцяв, що все відновить. Він знову і знову звертався до людей через пророків і відкривав, як це буде. Але не казав, коли.

Усі, хто чекав відновлення і спасіння, уважно прислухалися до пророцтв, як ми нині – до прогнозів про відновлення електропостачання. Живилися від тих пророцтв надією – як ми нині від павербанків. Сподівалися, що все відбудеться саме за їх покоління.

Божого Спасителя довелося чекати довго. Та Бог дотримав обітницю. «Народ, що в темноті сидів, світло велике побачив, а тим, хто сидів у країні смертельної тіні, засяяло світло» (Матвія 4:16).

Проте крім пророцтв про народження Царя Ісуса Біблія містить велику

кількість пророцтв про Його повернення. Ці пророцтва ще не «активовані», але Бог має силу і владу виконати всі Свої обітницю. Йому можна довіряти.

У час, коли навколо насилля, темрява і безнадія, коли найчисленніше у світі терористичне угруповання влаштує нам «холодомор» (через 90 років після Голодомору), ми пам'ятаємо, що останнє слово в цьому світі не за тим, хто має більше ракет, більше грошей, хто ладен зібрати найчисленнішу у світі армію. Цар Ісус повернеться і встановить Своє вічне Царство, і ніхто не зможе Йому завадити.

«Той, Хто свідкує, говорить оце: Так, незабаром прийду! Амінь. Прийди, Господи Ісусе!» (Об'явлення 22:20).

Олег ПАВЛИЩУК.

ЯК ПОЗНАЙОМИТИСЯ З БОГОМ?

Слушне запитання. Бо можна знати все про особу, але не знати її особисто. Можна знати про Бога багато, але бути поза зоною Його життя.

Тож як познайомитися з Богом? Так само, як із будь-ким іншим. Піти туди, де Він є (і з Богом це найлегше, бо Він – усюди і завжди вільний для кожного з нас. Бог – що тут ще скажеш!).

Найкраще, коли це буде місце, де ніхто не відволікатиме. Зачиніть за собою двері, заплющіть очі – так легше уявити навпроти себе Його. І почніть з Ним говорити. Просто і щиро.

«Я прийшов, Боже. Такий, як є. І хочу назавжди стати Твоїм. Зі спокійною совістю називати Тебе Батьком. Вірити, що Ти мене любиш.

Знаю, що не вартий цього всього... Я грішив... Мені дуже соромно... Але я втомився жити без Тебе і більше так не хочу.

Я вірю, що пролита на Голгофі кров Ісуса була ціною за все моє пусте й недобре життя. Прости мені. Очисти мій розум, моє серце, мої думки. Зроби новим творінням. Нехай Дух Святий наповнить мене миром і любов'ю.

Вчи мене. Відкривай Своє Слово. Заповни всі мої пустоти. Пануй у всіх сферах мого життя – у стосунках з собою, із людьми навколо і Тобою. У моєму тілі, душі і душі.

Віднині я Твій навіки. А Ти – мій. Мій Бог, мій Спаситель, Утішитель, Пан, Господар, Друг, Надія і Життя.

Дій у моєму житті, мій Господи, так, як Ти хочеш. Я приймаю Твою любов і Твій план».

Може, ви не відчуєте жодних змін, але емоції і відчуття часто обманюють, тут треба включити віру. А щоб її включити, потрібно читати Слово. Читати без поспіху, думаючи, як воно стосується вас особисто і чого навчає, куди веде. Віра діє на Слові.

Відтепер розмовляйте з Богом так часто, як лише зможете, і без усяких церемоній. Він – ваш найрідніший Батько. З Ним можна прогулюватися, радіти, вилити особисте – Він із цим найкраще розбереться, адже Він це особисте і запланував. Виливайте Йому свій біль, плачте перед Ним, із Ним радійте.

Словом – живіть з Ним. До речі, Він цього хоче набагато більше, ніж ви. Тож біжіть в Його обійми просто вже!

Людмила БЕНДУС.

СВЯТО РАДОСТІ ТА СВІТЛА

СТОР. 2

ВЕЛЕТ СПАСІ!

СТОР. 4

КРАДІЇ РІЗДВА

СТОР. 5

ПРО ГОЛОВНЕ В МОЛИТВІ

СТОР. 7

«Бо Дитя народилося нам, даний нам Син, і влада на раменах Його, і кликнуть ім'я Йому: Дивний Порадник, Бог сильний, Отець вічності, Князь миру» (Ісаї 9:5).

СВЯТО РАДОСТІ ТА СВІТЛА

Різдво – це свято радості та світла. На жаль, світ давно вже перетворив його на сезон масових покупок і гулянь.

А що для християн означає це свято?

Уявімо собі Діву Марію, юну дівчину, заручену з чоловіком на ім'я Йосип. Попереду – весілля і просте життя, повне звичайних життєвих радощів і турбот. Чи не про це думає будь-яка дівчина?

І ось тут, посеред звичайного життя, серед простих очікувань і життєвих розрахунків, в її життя вривається диво. Ангел Гавриїл з'являється, щоб сповістити: «Радій, благодатная, Господь із тобою! Ти благословенна між жонами!.. І ось ти в утробі зачнеш, і Сина породиш, і даси Йому ймення Ісус. Він же буде Великий, і Сином Всевишнього званий, і Господь Бог дасть Йому престоло Його батька Давида. І повік царюватиме Він у домі Якова, і царюванню Його не буде кінця» (Луки 1:28, 31-33).

Ми знаємо, що станеться потім, вона – не знала. Ангел, по суті, сповістив їй про вагітність, для якої не було жодних підстав. Згідно із Законом за таке взагалі побивали камінням – зірки ще могла бути вагітність, як не від перелюбу? І вже, в усякому разі, її чекала ганьба на все життя. За що їй таке?

Марія просто довірилася Богові: «Я ж Господня раба: нехай буде мені згідно з словом твоїм!» (Луки 1:38). Але ж їй ще не було відомо, як поставиться до такої події її наречений.

І справді, він був заручений із побожною дівчиною – і раптом вагітність! Спочатку він просто хотів тихо розірвати заручини, ні про що не запитуючи і ніяк не намагаючись Марію покарати. Але народження дитини поза шлюбом і так поставило би її за межі всякого суспільства, подальша її доля була б жахливою. І знадобилося ще одне з'явлення ангела, цього разу вже Йосипу, щоб він прийняв її такою, з Немовлям у лоні, і назвав своєю дружиною.

Ми рідко міркуємо про мужність і витримку Йосипа, але якщо замислитися... В очах усього

суспільства він був чоловіком Марії і вважався батьком Ісуса, і тільки вони знали, на яку жертву довелось піти Йосипові.

Історію самого Різдва зазвичай пам'ятають добре: пастухи, яким ангел сповістив про народження Немовляти, і мудреці, яким ту ж звістку принесла зірка. «Слава Богу на висоті, і на землі мир, у людях добра воля!» (Луки 2:14) – так, за словами Луки, співало ангельське воїнство.

Тільки ми забуваємо, що все це було далеко не так гарно та урочисто, як на наших сьгоднішніх святах.

Коли наблизився час пологів, Марія з Йосипом повинні були внаслідок оголошеного перепису населення вирушити з галилейського містечка Назарету, де вони жили, в інше містечко, Вифлеєм, на південь від Єрусалиму. Йосип походив із роду царя Давида, а той народився у Вифлеємі, тому треба було записуватися саме там, і довелося взяти з собою Марію, адже для всіх вона була його дружиною. З іншого боку, так виконувалося стародавнє пророчтво – Месія, великий Цар Ізраїлю, має народитися в царському місті Вифлеємі.

Не вперше і не востаннє у Біблії деякі події мають дві причини: земну, що ґрунтується

на чиюсь бажаннях, розрахунках і правилах, і небесну, яка виконує волю Божу.

Але що чекало їх у Вифлеємі? Місце у готелях не було, адже перепис змусив багатьох рушити з місця. Вагітну ніхто не запросив у свій дім, і довелося ночувати в кошарі, де й пройшли пологи. З найпершого подиху Немовля виявилось у світі, де Воно не було потрібне нікому, окрім близьких, де ні в кого для Нього не було місця.

У буденне життя містечка під назвою Вифлеєм прийшло диво, яке прославить це містечко на весь світ, – але його жителі цього не помітили, у них було надто багато власних клопотів.

Не випадково з місцевих ушанувати Немовля прийшли лише пастухи, прості селяни, які проводили час у полі, далеко від міських стін. Неосвічені, грубі, прості – вони почули голос ангела. А книжникам і знавцям Закону, яких і у Вифлеємі було немало, ангел був не потрібні, вони і так все знали.

Знову і знову повторюватиметься потім ця ситуація в житті Ісуса.

І ще були мудреці, які прийшли з далекої східної країни, не ізраїльтяни, а язичники. Їх привело до Немовляти заняття астрологією – вони уважно стежили за зірками і не могли

пропустити появу якоїсь нової, невідомої досі зірки. Що це було: спалах найновішої десь у глибинах всесвіту чи комета, що підійшла надто близько до землі?

Ми не знаємо точно, та не в цьому річ. Важливо, що навіть язичницька мудрість, навіть явища природи можуть привести людей до Христа, якщо вони уважні й цікавляться. А можна мати найправильнішу на світі віру і пропустити найголовніше, що і сталося з жителями Вифлеєму.

Але і з мудрецами не все так просто. Вони, як описує євангеліст Матвій, звернулися передусім до царя Ірода: хто, як не він, повинен знати про народження нового Царя! Ірод розпитав своїх наблизених, вони вказали йому на Вифлеєм як на місце, де за стародавніми пророцтвами мав народитися Месія, – і тоді Ірод відправив своїх воїнів знищити у Вифлеємі всіх немовлят, щоб не залишилося для дива ніякої можливості, жодного шансу.

Людина цілком правильно оцінила все, що відбувається, повірила у звістку зверху, прислухалася до пророцтв – але вважала за краще діяти заради власної уявної безпеки. Через кілька років Ірод помре, і Немовля, навіть якщо побажало цього, ніяк не змогло би змістити Ірода з трону за час його життя, що залишався.

І знову було з'явлення ангела, і знову Марія з Йосипом вирушають удорогу, цього разу до Єгипту. Саме там перечікувала колись голуд сім'я Йосипа-Ізраїлю, звідти виводив євреїв пророк Мойсей, туди ж при нашествиях і військових загрозах тікало багато ізраїльтян у наступні століття – і сім'я Ісуса повторює їх шлях, щоб врятувати Немовля від загибелі.

Уся історія Різдва – це історія Бога, Якому не знайшлося гідного місця ні в людських серцях, ні в їхніх оселях. Світ не зміг прийняти Ісуса ні в дитячому віці, ні через тридцять років, коли Він виріс і почав Своє громадське служіння. Уже тоді на Богонемовля чекала Голгота...

Більшість людей не були готові прийняти Ісуса тоді, не готові, на жаль, і тепер...

НЕ БУДЬ КОЗЕРОГОМ, АБО ЧОМУ ЦЕРКВА НЕ СХВАЛЮЄ АСТРОЛОГІЮ

Не так давно одна відома людина – про яку, між іншим, було відомо, що вона віруюча – розповіла про свій знак зодіаку і про те, як він впливає на її життя.

Знайомлячись, люди запитують: «А хто ви за знаком зодіаку» (сподіваюся, не телець – гороскоп не радить мені мати справи з тельцями!), а на екранах телевізорів час від часу з'являються загадкові особи, які таємничими голосами сповіщають деякі пророчтва. Утім, пророчтва не збуваються ніколи, що не вважає загадковим особам сповіщати їх далі з таким же таємничим виглядом.

Цікаво, що люди готові не лише дослухатися до порад астрологів, а й платити за них. І багатьох засмучує, коли їм кажуть, що захоплення астрологією несумісне з християнством.

Про це – трохи детальніше. У стародавньому світі астрологія користувалася величезною популярністю. Це частково зрозуміло – для людей, які вели сільське господарство, було дуже важливо виконувати роботи вчасно, бо посієш зарано чи запізно – голодна смерть. Природним календарем, з яким люди зв'язалися, були зірки – і здавалося очевидним, що коли такі важливі рішення, як сіва та жнива, треба визначати за зірками, то чому

не застосувати це до інших важливих дій – таких, як одруження, військові походи тощо. Здавалося, за зірками стоять якісь могутні божества, з волею яких варто узгоджувати всі свої справи.

При дворах східних володарів важливе місце посідали, кажучи нашою мовою, «експерти», які визначали сприятливі чи несприятливі часи для тих або інших дій. Деякі історики навіть зазначають, що так складалося свого роду колегіальне управління – досвідчені віщуни могли утримати молодого й палкого царя від квапливих дій, посилаючись на «несприятливі ознаки».

Біблія згадує про таких «експертів»

і – про їхню порожнечу і марноту. Пророк говорить про загибель Вавилону: «Залишайся ж зі своїми чаклуваннями і з безліччю чародійств твоїх, якими ти займалася від юности твоєї: можливо, допоможеш собі, можливо, встоїш. Ти стомлена безліччю порад твоїх; нехай же виступлять спостерігачі небес і звіздари й віщуни по новомісяччях, і спасуть тебе від того, що повинно статися з тобою. Ось вони, як солома: вогонь спалив їх, – не визволили душі своєї від полум'я; не залишилося ні вугілля, щоб погрітися, ні вогню, щоб посидіти біля нього. Такими стали для тебе ті, з якими ти трудилася, з якими вела торгівлю від юности твоєї. Кожен побрів у свій бік; ніхто не рятує тебе» (Ісаї 47:12-15).

У наші дні астрологія змінилася мало – хіба що акцент робиться на пророчтвах державного масштабу, а на особистих консультаціях. Як слід поводитися, якщо ви – телець? А якщо хочете взяти людину на роботу, що вам може сказати дата її народження? А в який день краще укласти угоду чи оперуватися?

Вільна воля

Чому ж все це погано з погляду Церкви? Ми, християни, віримо удві реальності, несумісні з пророчтвами, – у вільну волю людини і в промисел Божий. Розпочнемо з вільної волі.

Вільна воля означає, що ми самі – автори наших рішень. Зрозуміло, ми стикаємося з різними впливами, добрими і поганими, маємо певні вроджені риси – наприклад, хтось з вдачею флегматик, а хтось, навпаки, темпераментний, але рішення, які ми приймаємо перед лицем усіх цих впливів, повністю наші. Вони не зумовлені чимось ще – генами

чи зірками.

Людина сама обирає свій шлях у житті – працю чи злочин, любов чи егоїзм, завзятість чи лінь, віру чи забобони. І те, до чого вона дійде у своєму житті, а найголовніше – у вічності, визначається рішеннями, які вона приймає. Якою людиною вона буде, який характер у собі розвине – теж результат її рішень.

Ці рішення – а отже, і їхні наслідки – визначають не зірки, гени чи соціальне оточення. З вільною волею пов'язані такі принципи для нашої віри поняття, як гріх і покаєння. Коли ми каємося – а це абсолютно необхідно для нашого вічного спасіння – ми визнаємо, що згрішили і потребуємо прощення. Бо саме ми приймали неправильні рішення і здійснювали неправильні вчинки, не якась сила за нас, чи то зірки, чи щось інше, привела нас у цю точку в житті. Ми згрішили, ми винні, ми потребуємо того, щоб прийняти прощення і допомогу, аби виправити свої шляхи.

І ми можемо прийняти рішення їх виправити – це залежить саме від нас, а не від рішення зірок, – можемо в будь-який момент звернутися до Бога й отримати Його прощення і допомогу. Цей вибір залежить саме від нас, а не від того, що написано в гороскопах.

Промисел Божий

Інша необхідна складова віри – промисел Божий. Ми віримо, що Бог спрямовує все, що відбувається, для Своїх цілей – для вічного блага і спасіння вірних. Це знаходить відображення, наприклад, у 138-му псалмі: «Господи, Ти випробував мене і знаєш мене. Ти знаєш, коли я сяду і коли я встану. Ти наперед знаєш думки мої. Стежку мою і місце перебування

мого Ти визначив, і всі путі мої відомі Тобі. Ще нема слова на язичі моїм, а вже Ти, Господи, все знаєш. Ти ствердив мене і поклав на мене руку Твою. Дивне для мене всевидання Твоє; високе воно для мене, і я не можу збагнути його. Куди піду я від Духа Твого і від лиця Твого куди втечу? Зійду на небо – Ти там перебуваєш; зійду в пекло – і там Ти. Чи візьму крила в ранньої зорі і переселюся на самий край моря, і там рука Твоя поведе мене, і правниця Твоя триматиме мене. Сказав би я: може, темрява сховає мене, то й темрява стане світлою перед Тобою. Не сховає від Тебе й темрява, бо й ніч перед Тобою як день; і п'їтьма перед Тобою як світло. Ти створив усе нутро моє, витворив мене в утробі матері моєї. Прославляю Тебе за те, що Ти так дивно створив мене. Дивні діла Твої, і душа моя добре це знає. Не були втаєні від Тебе кості мої, коли в тайні зачався я, коли в утробі витворювалося тіло моє. Очі Твої бачили зародок мій, і в книзі Твоїй були записані всі дні, призначені для мене, коли ще й одного з них не було. О, які величні для мене замисли Твої, Боже! Яка велика кількість їх!» (138:1-17).

Бог знає все, зокрема й те, що ви зараз це читаете. Свої вчинки визначаємо ми, але для Бога, Котрий поза часом, вони вже здійснені і включені в Його задум.

Воля Бога жодним чином не може бути підпорядкована розташуванню зірок; Бог – Творець цих зірок, а не слуга їм. Наше майбутнє – в Його руках. Тому Церква завжди негативно ставилася до астрології. Наше життя визначають не зірки, але – Творець зірок.

С. Х.

РІЗДВО НА ВІЙНІ: ВРАЖАЮЧІ ФАКТИ ПРО ПЕРЕМИР'Я ПІД ЧАС ПЕРШОЇ СВІТОВОЇ

Наприкінці 1914 року на Західному фронті Першої світової війни стихли гармати. Окопами зазвучали колядки, у траншеях запалили на ялинках свічки. На поля Фландрії прийшло Різдво. А з ним – неофіційне перемир'я.

Перша світова на той час тривала п'ятий місяць з п'ятдесяти, і ще ніхто не називав її «Великою». Навряд чи хтось думав, що все розтягнеться на кілька років.

Стратегія Німеччини полягала у якнайшвидшій нейтралізації Франції та подальшому ударі всіма силами по Росії. Відповідно до плану Шліффена кайзерівські армії наступали з півночі, через територію Бельгії.

З кінця липня 1914 року німецька армія атакувала нейтральні Люксембург і Бельгію, взяла під контроль Ельзас і підійшла до Парижа. До мети залишалася смішна відстань – якось 70 кілометрів.

Здавалося, поразка Франції на підході. Але у першій битві на Марні військам Антанти вдалося затримати і навіть відкинути німців. Британці прислали майже 70-тисячний експедиційний корпус для підтримки французів.

На півночі Бельгії почалася серія ривкових маневрів з метою оточити противника з флангу. На зміну невдалому бліцкригу прийшла «позиційна війна».

«Біг до моря»

Так називають період у Першій світовій війні, саме на Західному фронті (16 вересня – 15 жовтня 1914 року), під час якого супротивники (Німеччина з одного боку та Франція й Англія – з другого) намагалися обійти одне одного з флангів і вийти

до Північного моря. Вважалося, що той, хто матиме вихід до нього, отримає перевагу у веденні бойових дій.

Відбулося кілька боїв за участю доволі значних сил впродовж близько місяця. Проте жодні країни не вдалося вийти до моря. Військова операція мала загалом негативний характер для всіх учасників, оскільки лінія фронту лише розтягнулася.

На початку листопада багатокілометрові траншеї потягнулися від Північного моря до французько-швейцарського кордону. Сторони намагалися зберегти статус-кво (тобто залишити все як є). Активні бойові дії на півночі Франції і Бельгії на той час зупинилися.

Свято в окопах

Над окопами розходилося очікування прийдешнього Різдва. На полях Фландрії стояли католицькі армії, у складі яких разом із простими солдатами служили багато капеланів. Важко собі уявити більш домашнє, сімейне і по-дитячому веселе свято, аніж Різдво. Разом із тим це також свято, в основі якого лежить побажання миру. Про це у своєму посланні до сторін, що воюють, говорив пап римський Бенедикт XV ще на початку грудня 1914 року.

Утім, ці заклики Ватикану керівники воюючих країн просто проігнорували. Сторони вважали, що війна триватиме до перемоги. У цей час на невеликій ділянці фронту в Бельгії відбулися події, які змогли хоч на мить розв'язати напругу та перетворити шанці на місце, куди прийшло Різдво.

Через погоду багато окопів на Північному-Західному фронті перетворилися на ями, наповнені крижаним болотом. Британські експедиційні війська часто перебували на відстані 50–100 метрів від німецьких ліній. Це дозволяло легко встановлювати голосовий контакт з ворожими позиціями.

Британським солдатам командування та волонтери намагалися створити свято. Кожен військовий отримав від короля коробку із подарунком.

У коробці були шоколад, різдвяне печиво, сигарети, тютюн, люлька та вітальна листівка із побажанням щасливо повернутися додому. У 1914 році на передову було відправлено 355 тисяч таких подарунків.

Дух Різдва посилювався, коли на німецьких шанцах з'явилися ялинки. Це кайзерівське командування розпорядилося підіймати бойовий дух, висилаючи на передову десятки тисяч мініатюрних хвойних, які мали бути освітлені на Різдво. На підсвідомому рівні бабання перемир'я було в багатьох.

Загальну пропозицію ніхто не висував. Рішення відсвяткувати різдвяний час приймали на місцях – у цьому значна заслуга військових капеланів з обох сторін.

Якраз у той час виникла затримка із набоями до гармат. Тому артилерія на Різдво 1914 року у Фландрії мовчала. Це і підштовхнуло солдатів до дій.

До речі, в історії європейських воєн на свята часто відкладали зброю. У Семирічній війні вороги разом грілися біля вогнищ і грали в карти, у Кримській війні ділилися їжею і тютюном. А під час Другої Бурської війни між бурями та англійцями влаштовували навіть футбольні ігри.

У переддень Різдва 1914 року припинився дощ. Відкривати вогонь не наважувався ніхто. Згодом залунали святкові заклики. Британські солдати гукали: «Привіт, Фріце!». У відповідь із німецьких траншей долинали: «З Різдвом Христовим, Томмі!».

Пізніше британці ділилися спогадами про німців, які виставляли з окопів таблички з написом англійською: «Ви не стріляйте, ми не стріляємо».

Насамперед було вирішено поховати побратимів, чий тіла лежали на нічийй землі. Поступово все більше солдатів покидали свої шанці і виходили на нейтральну смугу розмовляти один з одним.

Багато німців знали англійську: вивчили її або були на заробітках у Великобританії. У це складно повірити й досі, але атмосфера Різдва дозволила вчорашнім ворогам святкувати разом і навіть обмінюватися подарунками. На деяких ділянках фронту вдалося навіть відправити спільні різдвяні месси.

Як реагувало командування

Перше Різдво Великої війни вдалося провести урочисто, принаймні на північній ділянці Західного фронту. Та британське й німецьке командування були обурені коли до них дійшли чутки про нього.

Щоб подібні інциденти надалі не повторювалися, у цей період організували рейди. Артилерія мала працювати сильніше, а піхоту перекидали на інші ділянки, де вони нікого вже не знали.

Це дало відповідний результат. У 1915 році Різдво проходило вже під канонаду артилерії. Війна тривала. У шанцах на рівні молодшого офіцерського складу формувалися свої правила, адаптовані до вимог окопної війни.

Після трьох років війни починаючи з 1917-го рівень ескалації конфлікту

не залишав місця для якихось проявів лояльності між ворогами. Згодом трансформувалося і саме розуміння «перемир'я». Війна збирала свій врожай із крові та помсти.

Цікаві факти про різдвяне перемир'я

- Перемир'я тривало 23 і 24 грудня 1914 року, а подекуди аж до 15 січня 1915-го. За приблизними підрахунками, у ньому взяли участь щонайменше 100 тисяч солдатів з обох сторін, які воювали на Західному фронті.

- Впродовж перемир'я зафіксовано один випадок спільного смаження грилю, частіше зустрічався обмін перукарськими послугами, кілька футбольних матчів та обмін подарунками – алкоголем, сигаретами і шоколадом.

- На французькій ділянці фронту німці допомогли доставити до рідних окопів п'яного французя.

- Ці події увійшли в історію. Їх щороку згадують у Фландрії, описують художники, поети і драматурги. Музикант Пол Маккартні, зокрема, взяв цей випадок за основу для свого відеокліпу на пісню Pipes Of Peace.

- У 2005 році на екрани вийшла стрічка «Щасливого Різдва», у якій описані ці події на основі мемуарів.

- На жаль, до кінця війни такого більше не повторилося. Відкладати зброю, щоб переговорити з ворогом, було усе важче. Перша світова завдала усе глибших ран.

Андрій КОВЧКО.

ВСЕУКРАЇНСЬКА РАДА ЦЕРКОВ ОБГОВОРИЛА ДОПОМОГУ УКРАЇНЦЯМ

Представники конфесій порушили питання допомоги нужденним у зимовий період та низку питань післявоєнного відновлення в Україні.

Про це йшла мова на засіданні Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій, яке відбулося 13 грудня 2022 року в Києві під головуванням єпископа Української єпархії Вірменської Апостольської Церкви Маркоса Оганесяна.

Учасники засідання провели консультації щодо законодавчих ініціатив в релігійній сфері, наголосивши на цінності релігійної свободи, законності права Української держави і народу на самозахист від російської збройної агресії та рівності всіх перед законом, у тому числі незалежності від конфесійної належності та духовного сану.

Члени Ради Церков зауважили непрозорість процесу підготовки до другого читання та поспішне голосування за проект Закону про медіа, через що пропозиції релігійного середовища та застереження щодо окремих проблемних норм цього

закону були проігноровані.

Релігійні діячі також розглянули питання щодо недоліків судової реформи в Україні та прийняли відповідне звернення.

Члени ВРЦіРО обмінялися досвідом організації пунктів обігріву при релігійних громадах різних конфесій, зважаючи на триваючі терористичні атаки росії на об'єкти критичної інфраструктури. Окрім цього, релігійні спільноти продовжуватимуть надавати благодійну допомогу цивільним та військовим у зимовий період та сприятимуть у вирішенні житлових проблем внутрішньо переміщеним особам.

З цієї метою Рада Церков звернулася до уряду з проханням зберегти некомерційні тарифи на природний газ та електроенергію, які застосувалися цього року для релігійних організацій, щоб вони змогли реалізувати згадані соціальні проекти у зимовий період, а також продовжити надавати духовну та гуманітарну допомогу нужденним.

ВРЦіРО висловила подяку Об'єднанню юдейських релігійних організацій України та Конференції європейських рабинів за надання гуманітарної допомоги українським релігійним спільнотам – генераторів.

За підсумками засідання було оголошено, що ротація головоючого у ВРЦіРО відбудеться з 1 січня 2023 року. Новим головоючим у Всеукраїнській Radі Церков і релігійних організацій буде єпископ Української Лютетанської Церкви В'ячеслав Горпинчук.

vr.ciro.ua.

«Я ДУЖЕ ВІРЮ В БОГА» - ЛЕГЕНДА СВІТОВОГО ФУТБОЛУ ПЕЛЕ ЗВЕРНУВСЯ ДО ВБОЛІВАЛЬНИКІВ

Видатний бразильський футболіст Пеле, якому вже 82 роки, потрапив до лікарні у важкому стані. Чемпіон хворіє на рак, проте не втратив стійкості духа.

Наразі Пеле на режимі паліативної допомоги. Ще раніше в нього діагностували рак кишкки. Він був на хіміотерапії, проте на нинішній стадії вона перестала бути результативною.

«Друзі, я хочу, щоб ви всі були спокійні та позитивні. Я сильний та сповнений надій і сліду своєму лікуванню, усе як завжди. Хочу подякувати всій медичній та сестринській команді за їхню допомогу.

Я дуже вірю в Бога, і кожне послання любові, яке отримую від вас, наповнює мене енергією... Дякую за все», – написав Пеле у своєму пості в Instagram.

Стенан ОШУРКО.

ВІРЮЮ

ВЕЛЕТ СПАСЕ!

Діаметр землі – 12742 кілометрів. На місячному терміні вагітності розмір малюка – до 6 міліметрів. І там, у темряві лона, прихованого від усіх, його бачать Божі очі. Він бачить, як формуються ручки, ніжки, голівка і серце, як ці руки колись із силою вдарять безпорадного або ніжно торкнуться пораненого. Як ноги, не слухаючись, тікатимуть по липкому холодному бруду безлюдної ночі і послізнуть ся. А ще – як зупиняться і покрукують назад, щоб повернутись і підняти того, хто впав. Бачить, як вони схилитимуться на коліна для молитви або від безсилля. Бачить, як у голові, замиготівши нервовими імпульсами, народиться думка знищити, збрехати й здобути. Або вибачити, віддати й допомогти. У цьому крихтному серці ще немає камер і клапанів, але незабаром у ньому ритмічно пульсуватимуть кров, біль і любов.

Що там, у темряві, приховане, – бачить Він. І величний світ, невидимий поки що тому, хто там, у п'яті, теж бачить Він. Бачить,

як там, у темряві, неправильно формується ручка, яка ніколи не зможе нікого обійняти. Бачить великий світ, в якому здорову, міцну руку відірве

вибухом бомби, винайденої завдяки руху нервових імпульсів у чийсь голові, або придушить будівлю, що завалилася, впала просто від часу.

Він знає, що живе світле буття прошите грубими стійками темної смертоносності.

Там, у темряві, Він тче людину за образом Своїм. Ці 6 міліметрів народяться у неосажному для людського мозку всесвіті, який весь уміщений у Нього на долоні, – і будуть творити й любити, давати життя і забирати життя, жити й вмирати.

Малюк, радісно жмурячись, сховається, з великим різдвяним подарунком в обіймах мами. І піжама – у крихтах шоколадного печива. Малюк, у голодному виснаженні заплющивши очі, розтягнеться в пильці, сам-один у тині акації, і грифи готові вкрити його своїми крилами. Порвана футболка в бруді та крові.

І Бог, знаючи це, ще перш ніж спалахнув перший фотон, вирішив увійти в п'їтму утроби й вийти на світло у світ, де живуть і вмирають, – щоб не вмирили.

Перші в житті пологи, а ти сама, у бруді посеред соломи. Де цей Бог? У тобі й над тобою... Нескінченне з'їдалося з кінцевим, увійшло в освітлену зірками ніч і тихенько сопить в обіймах змученої та наляканої мами. У полі співає хор ангелів, завмерли здивовані пастухи, притихло стадо. Але тут, коли ти лежиш у чужому хліві, у ганчір'ї серед кіз і курей, а на грудях ворухиться безпорадна жива грудочка, чи може в тебе бути різдвяний настрій?

Якщо сам Винуватець свята народився десь у глушині під акацією, то й перейнятися Різдвом можна не лише під мерехтіння гірлянд, а й у темряві буденності.

«Я вважаю, що наші нинішні страждання нічого не означають у порівнянні з тією славою, яка чекає нас у майбутньому. Адже все творіння з нетерпінням очікує одкровення синів Божих. І не тільки воно, але й ми, які отримали Духа, як запоруку того,

що нас очікує, теж внутрішньо стогнемо, з нетерпінням чекаючи повного усиновлення – викуплення наших тіл, терпячи цього чекаємо. Також і Дух допомагає нам при всій нашій слабкості. Ми не знаємо навіть, про що нам слід молитися, але Дух Сам клопочеться за нас зітханнями, які не можуть бути висловлені словами».

... Ми розгублено дивимось на густі передсвітланкові тіні, що огортають нас, самотніх, у чужому краї, кинуті наодинці з болем і втомою. Нам даний Божий Син, але те, що сьогодні бачать наші очі, так мало на Нього схоже. Ми знаємо пророцтва, пастухи навперелій повторюють, що чули з неба, дорога подолана, знайдений дах у пропахлому коровами кутку, Бог допоміг народити – Він веде, мабуть? Але... Але як мало це все схоже на прихід Володаря! Ми навіть не знаємо, про що нам слід молитися.

У ці святкові дні, коли зарухався весь комерційний і церковний світ, багато хто навіть не знає, про що молитися Богу, Який веде такими незбагненими та важкими шляхами. І в цю темряву, де війна, розруха і немає надії, входить Світло, вторгається Еммануїл, «Бог з нами», щоб дати непохитну надію, стоячи на якій, ми зможемо жити.

«Отже, для вас, віруючих, цей Камінь цінний. Той, хто вірує в Нього, ніколи не буде осоромлений», – говорять про Ісуса Христа Божі мужі, послані сповіщати всім людям радість, яку принесло Його народження. Він прийшов до нас, у нашу зруйновану війною країну, у серце, де немає святкового настрою, щоб налаштувати на радість.

«Господь, Бог твій, серед тебе, Велет спасе! Він у радості буде втішатись тобою, обновиць любов Свою, зо співом втішатися буде тобою!» (Софонія 3:17).

У ЧОМУ СУТЬ

Безперечно, Різдво – одне з найбільших християнських свят: і православних, і католиків, і протестантів. До нього готуються як до чогось особливого.

З роками склалося багато сімейних традицій та обрядів. Але це не просто гарне свято, гостина для родини, подарунки, прибрані оселі, запах випічки і мандаринів, колядники і святкові вихідні!

Різдво – це народження Ісуса Христа у Вифлеємі. Ісус не просто приходив на землю до людей. Він мав місію звершити план спасіння людства. Він приніс мир, благодать, прощення гріхів, вчення Нового Заповіту, став єдиним Посередником між Богом і людьми, заплативши за це Своїм життям. Він прийшов, щоб кожен із нас міг отримати спасіння і вічно жити з Богом.

Якщо ми справді усвідомлюємо, що це означає, у душі починається свято. Хочеться радіти і славити Бога за такий подарунок!

Цікаві факти про Різдво

Ісус Христос насправді народився! Про це свідчили багато істориків, зокрема Йосип Флавій, Тацит, Гай-Травінквіл Светоній. Великий Творець всесвіту, Якому поклонялися сотні тисяч ангелів, прийшов у світ тихо і скромно, народився у хліві для худоби у Вифлеємі.

Про прихід Спасителя пророки попереджали ще за 700 років і до найменших деталей. Пророцтва Даниїла та Ісаї виконались зі

стовідсотковою точністю.

Марії і Йосипу з'явився ангел, щоб благовістити про народження, заспокоїти Йосипа і допомогти зберегти життя маленькому Ісусу.

Марія була дівою. Дитина була зачата від Духа Божого, а отже, не мала перворідного гріха.

Мудреці зі сходу – це стародавні астрономи, високопоставлені особи з Вавилону, яким були відомі пророцтва про Месію. Побачивши нову зорю, вони вирушили в багатомісячну подорож, щоб поклонитися народженому Царю. Цікаво, що спочатку, за логікою, вони прийшли до царського палацу Ірода і, не знайшовши Його там, дійшли до будинку, до якого їх привела зірка.

У Біблії не написано, скільки було мудреців, описані лише три подарунки, які справді були царськими і стали великою підтримкою для бідної сім'ї Йосипа і Марії.

Подарунки мудреців мали символічне значення: золото вказувало на царську владу Ісуса Христа, ладан – символ молитов – представляв Його як Первосвященника, а смирна проповідувала Його смерть, оскільки використовувалася при похованні.

Зірка, яка вказала шлях мудрецам, і досі залишається великою таємницею. Можливо, це була нова зоря, яка засяяла на небі, або ж комета чи парад планет, коли зійшлися Юпітер, Сатурн та Марс.

Родовід Ісуса Христа, який налічує 42 покоління, детально зберігся

– за тілом Ісус походив із царського роду Давида.

День народження Ісуса Христа християни не одразу почали святкувати. Це пов'язано з тим, що історично дата Його народження невідома. У Святому Письмі не вказано ні дня, ні року, коли народився Христос.

У різних сучасних дослідженнях дати народження Ісуса існує інтервал від 12 р. до н. е. (момент народження комети Галлея, яка могла бути Вифлеємською зіркою) до 7 р. н. е., коли проводився перепис населення.

У святкуванні Різдва часто простежується поєднання християнської суті з язичницькими віруваннями наших предків. Наприклад, свято Коляди за язичницьких часів присвячувалося сонцю, але й досі його помилково сприймають за християнське. Або ж практика приготування 12 страв до столу, встановлення дідухів, колядування з перевдяганням у нечисту силу.

Попри негативне ставлення Церкви і Біблії до такого змішування багатьох людей зберігають цю практику.

Вже понад пів тисячі років римокатолицькі, більшість протестантських, а також більшість православних (Константинопольська, Олександрійська, Кіпрська, Болгарська, Румунська та Грецька) святкують Різдво в ніч з 24 на 25 грудня (за оновленим григоріанським календарем), і лише Єрусалимська, Румунська, Сербська православні, українські греко-католицькі та інші православні церкви святкують Різдво з 6 на 7 січня (за старим юліанським календарем).

Народження Ісуса Христа – це подія, яка змінила все людство і має колосальний вплив на людей ось уже понад 2000 років!

Вадим БАНДУРА.

КРИВЕ ДЗЕРКАЛО

На вигляд це таке ж дзеркало, як звичайне, але воно трохи змінює зображення. Дивлячись у нього, одразу можна побачити, що щось не так. Навіть якщо наш вигляд здаватиметься смішним, а не потворним, довго ми на нього дивитися не зможемо.

У 1963 році був знятий фільм «Королівство кривих дзеркал», де розповідалося про світ, в якому все було навпаки:

- потворні здаються красивими, а красиві, навпаки, потворними;
- молоді здаються старими, а старі – молодими;
- голодні і виснажені мають вигляд ситих людей;
- а ситі здаються голодними і худими.

Цей фільм – алегорія нашого життя. Насправді ми не раз спостерігали таку підміну понять. Скажімо, коли доброта сприймається як слабкість, а висока моральність – як застарілі принципи поведінки, які втратили актуальність..

Але ж добро – це те, що робить наше оточення кращим. Те, у чому мають потребу всі люди.

Де ж та точка відліку, коли добро стало вважатися слабкістю?

Або хто вирішив, що дотримання Божих принципів, записаних в Біблії, втратило актуальність і сучасних людей не стосується? Іноді вірних Богові людей зневажливо називають «білими воронами». Невже це погано – жити за принципами Того, Хто нас створив і любить так,

що за нас помер? Та ж ні, насправді це дуже добре.

Таких прикладів можна навести багато. Хто ж це робить і для чого?

Це все підміна понять... І за цим стоїть той, хто не хоче, щоб люди жили за принципами Бога, щоб спаслися від влади гріха і смерті. Цей ворог душ людських, сатана, діє дуже хитро.

Найперше переконує, що так робити можна з тієї простої причини, що так роблять усі. Мовляв, так заведено і не треба виділятися.

Для чого йому це? Щоб «звести, коли можна, у тму вогненному озері він був не сам...»

То що робити?

«Не любіть світу, ані того, що в світі. Коли любіть хто світ, у тім немає любови Отцівської, бо все, що в світі: пожадливість тілесна, і пожадливість очам, і пиша життєва, це не від Отця, а від світу. Минається і світ, і його пожадливість, а хто Божу волю виконує, той повик пробуває!» (1Івана 2:15-17).

Тобто не любити світську систему цінностей, яка протистоїть Божій, триматися Христа і Його науки, яка записана в Божому Слові. І жити так, як написано, навіть якщо вас і вважатимуть «білою вороною». Бо лише такі успадкують вічне життя.

РІЗДВЯНИЙ АНГЕЛ

Привіт, Різдво! Щороку чекаєш тебе, як дитинства! Яскраві вогники, подарунки, ялинки, співи і тепле світло церковного подвір'я... А ще – смаколики, мандарини і гучне «Христос народився!». Ангели. Чогось, найбільше мені подобалися саме вони. Білі, яскраві, з паперу, з картону, на ялинках, на вітринах, люди переодягнені в ангелів. Мене завжди вабили ці створіння. Хто вони? Символ чистоти і сили, Божої допомоги та захисту.

Якось так склалося, що ми говоримо про них на Різдво, бо у це свято вони проявилися найбільше. Спочатку ангел з'явився Діві Марії і сказав, що вона народить Месію. Потім він з'явився Йосипу і підтвердив те саме. А далі почалася просто ангельська спецоперація: один із них сповістив пастухам про народження Ісуса Христа, а далі пастухи побачили величезну кількість цих чудових створінь, які хвалили Бога і промовляли: «Слава Богу на висоті

і на землі мир, у людях добра воля!» (Луки 2:14).

Упевнений, що ці слова відомі більшості читачів. Мені завжди кортіло зрозуміти: що то за така вистава була? Безліч разів від проповідників та священників я чув про «хор ангелів». То це був концерт? А чому такий гарний концерт був лише для кількох бідних, неосвічених пастухів? Ви колись думали про це? Мені це питання не давало спокою багато років. Що вони насправді там робили?

І одного разу я знайшов відповідь. Звісно ж, у Біблії.

У Євангелії від Луки ця подія описується так: «І ось раптом з'явилася з Ангелом сила велика небесного війська, що Бога хвалили й казали: Слава Богу на висоті і на землі мир, у людях добра воля!».

Чому ж тут вживається слово «військо»? А як же хор? Що там в оригінальному грецькому варіанті?

Виявляється, там, де в нашому перекладі читаємо «військо», вжито давньогрецький військовий термін «стратія», який буквально означає «армія у військовому поході». Оце так! Виходить, що перед очима пастухів на кілька хвилин відкрився духовний світ, який зазвичай нам невидимий, і вони побачили не хор, а справжнє військо у справжньому військовому поході, тобто на війні!

Картина мирного різдвяного неба змінилася для мене назавжди. Не було ніякої концертної трупи, шоу, ніякого концерту і веселощів. Була битва. Велика, потужна, може, найбільша в історії.

Ця історія дещо відхиляє перед нами духовний світ і те, що там відбувається. Виявляється, ангели – не просто ялинкові прикраси, а воїни з мечами, які ведуть війну з дияволом та його слугами – демонами. Їхнє завдання – забезпечити виконання того, що задумав Бог. І так було завжди і всюди.

Там, у Вифлеємі, у бідній стаєнці для худоби, очікувалася подія, яка мала назавжди змінити історію людства. Ісус Христос ось-ось народиться у світ, щоб принести надію і можливість кожній людині отримати прощення гріхів та життя вічне.

Як гадаєте, чи бажав диявол, щоб це сталося? І чи знав він, де це станеться?

Чи готувався? Чи не хотів знищити те Немовля, яке от-от мало народитися?

Думаю, він зібрав всі свої темні сили там, у Вифлеємі, щоб перешкодити світлій і радісній події Різдва. І тут приходять вони. Ангели. Яскраві, білі, з мечами. Їх безліч! Вони оточують той бідний хлів, де знайшли притулок Марія та Йосип. Оточують поле навколо. Займають позиції по периметру. Виставляють патрулі. Вишиковують основні сили. Вони готові захистити Дитя, бо це край важливо для Бога. Край важливо для кожного з нас! Битва починається... І жоден ворог не наблизиться до того місця. Бо там ангели.

Ось що побачили пастухи, яким було дозволено на мить зазирнути у невидимий світ.

Це велике відкриття наштовхнуло мене на кілька думок. Хочу поділитися ними з вами, дорогі читачі.

Насамперед, якщо для здійснення Божих планів потрібна була така серйозна підготовка тоді, то хіба щось змінилось сьогодні? Кожен із нас має плани, мрії і бажання. Зробити щось добре, здійснити якусь важливу справу, яка щось змінить в цьому світі і зробіть його трішечки кращим. Але щоб це все відбулося і справділося, необхідно, щоб Бог підготував все і всіх, хто залучений в процесі. У прямому сенсі. Бо є той, хто не бажає, щоб цей світ став кращим. І нам потрібні захист і охорона, коли ми воюємо на боці Бога. І знову в прямому сенсі.

Тут стає зрозумілим ще одне християнське поняття – молитва. У дитинстві я часто думав – ну, навіщо молитися? Невже всемогутній Бог не знає все Сам? Так і сьогодні думає дуже багато людей. Але коли ми молимося, ми свідомо визнаємо владу

Бога над нами і над нашою ситуацією. І Бог посилає ангелів. Посилає захистити нас, прикрити небесними військами те місце, де мають здійснитися події, про які ми просимо. А коли ми не молимося, ми намагаємося самі йти туди, де всім керує темна армія. А потім дивуємося своїм розчаруванням та невдачам. Розумієте, що робить молитва?

І ще одне. Мене дуже зацікавило у згаданому вище уривку те, що робили ті ангели. Вони співали. І що саме вони співали? Якщо там була війна і велика битва, до чого тут співи? Чому пастухи не побачили, як ангели вимахують величезними вогняними мечами? Чому ангели не боються?

А тоді я зрозумів. Вони все ж таки боються! І використовують найпотужнішу зброю, яку тільки мають. Вони хвалять Бога! Це, мабуть, найважча артилерія у духовному світі. І ця зброя повністю нам підвладна. Ми можемо використовувати її, щоб потужно впливати на духовну війну навколо. Диявол боїться слави Божої, як вогню. Його слуги теж.

Тож чим більше ми віддаємо Богові славу і хвалимо Його, тим більше допомагаємо ангелам навколо нас у битві за нас самих.

Слава Бога! У піснях, як ті ангели, і своїми словами, дякуймо Йому за все, що маємо. Тепер бачите, яку потужну зброю ми маємо?

...Ангели тоді виграли ту битву, бо ми маємо Різдво. Маємо народженого Месію. І для мене вони більше не ялинкові прикраси, а світлі Воїни, які першими звістили, що Христос народився!

Тимофій ШУПАРСЬКИЙ.

КРАДІЇ РІЗДВА

Протягом століть Різдво залишалось для європейців святом номер один. Але поступова секуляризація і втрата інтересу до релігійних практик вплинули на традиції святкування.

В Україні десакралізація свята має дві сторони – історичну локальну і тенденційну глобальну. Обидві можна назвати крадіями Різдва, які відводять святкування від основного змісту – народження Ісуса Христа.

Більшість сучасних традицій святкувати зимові свята так чи інакше пов'язана з радянськими святами або є результатом спричиненої комуністами деформації традиційних українських. Переслідування Різдва радянською владою – маловідома сторінка історії СРСР. Відразу після захоплення комуністами влади розпочалася антиріздвяна та антивеликодня кампанія. У дні відзначення найбільших християнських свят комсомольці влаштовували антирелігійні демонстрації з опудалами різних богів, які демонстративно спалювали. До боротьби з релігійними святами комуністи поставилися з традиційним бюрократизмом і заохоченням доносів: збирали та публікували дані про людей, які відвідували храми на свята, проводили інформаційні кампанії серед колективів підприємств, а особливо в навчальних закладах.

До антирелігійних демонстрацій залучали навіть вихованців дитсадків. Та попри комсомольський запал не вдалося знищити традиції відзначення релігійних свят і викоринити в народі бажання святкувати.

З 1930-х радянська влада змінює тактику: замість заборони Різдва приходять заміна його на Новий рік з новими, дещо схожими традиціями. Замість різдвяної ялинки – новорічна, замість вифлеємської зірки – п'ятикутна червона, замість Святого Миколая

– Дід Мороз. Образ останнього був дещо переписаний і використовувався також як символ радянської пропаганди. Комсомольці намагалися пародіювати все, а тому в повсякденні часи навіть з'являються «вертепи» з Дідом Морозом і п'ятикутною зіркою.

Для закріплення й уніфікації святкових традицій була створена комісія з нових радянських обрядів, що діяла з 1970 року. Радянський Новий рік швидко здобував популярність, бо святкування мали спільні риси з різдвяними, до того ж влада усіляко сприяла новорічним «ялинкам» у закладах освіти та на площах міст.

Ці новорічні, а не різдвяні традиції успадкувала і незалежна Україна. Вони доповнилися відзначенням Дня святого Миколая та Різдрвом (25 грудня і 7 січня), проте головним святом, як і в СРСР, залишається секуляризований Новий рік.

Christmas vs X-mas

Глобальний бік десакралізації свята є не меншою проблемою, ніж радянський спадок. Секуляризація Заходу і культура споживання за кілька десятиліть надали дню народження Ісуса Христа зовсім іншого змісту, і навіть назва Christmas дедалі частіше перетворюється на X-mas.

Така мовна метаморфоза відбулася через бажання певних груп людей зробити свято більш «інклюзивним». Через те, що популярність Різдва не залишає нікого поза увагою, однак не всі раді святкувати саме народження Ісуса Христа, агностики і просто нецерковні люди підтримали ідею секуляризації християнського свята, щоб взяти із святкування привід веселощів, але відмовитися від власне релігійного змісту.

X-mas є спробою поступово вивести Ісуса Христа зі святкування, щоб навіть у назві не залишилося первинного сенсу. Таку «інклюзивність» підхопили багато світових компаній і брендів, які побачили в секуляризації свята можливість охопити значно ширшу цільову аудиторію, а не лише християн. Під X можна поставити будь-що, що є важливим і

цінним для світської людини, надати зимовим святкам певної атмосферності й чарівності, але тільки без прямого релігійного змісту.

Разом із тим, щоб не відштовхнути істинних християн незрозумілим X, прихильники толерантного скорочення звертають увагу на давню традицію такого варіанту написання, мовляв ще у XVI столітті використовували X-mas для позначення Різдва. Але цей аргумент є лукавою аналогією, бо реалії XVI століття не передбачали трактування X-mas як чогось ще, окрім Різдва. Натомість у сучасному світі доводиться постійно нагадувати, що 25 грудня – це народження Ісуса Христа, а не просто привід обмінятися подарунками.

Десакралізація Різдва нероздільно пов'язана із культурою споживацтва. Передсвяткова метушня і пошуки подарунків перетворюються на своєрідний культ та перекривають сам привід святкування.

Зима, ялинки, олені, подарунки – за останні десятиліття саме вони, а не Ісус, стали основою духа Різдва. Торговельні мережі в грудні отримують близько 30% річного прибутку.

Час повернутися до джерел

Святкування завжди має супроводжуватися радістю. Але що насправді є причиною радості? Істинна радість від свята – не в якомусь чарівному настрої і не в горі подарунків, але в надії, яку дав прихід Ісуса Христа на землю. Проте, щоб оцінити цю надію, треба смиренно визнати свій статус і становище в цьому світі. Святе Писання говорить: «...бо всі згрішили і позбавлені Божої слави, але дарма виправдуються Його благодаттю, через відкуплення, що в Ісусі Христі» (Римляни 3:23-24).

Отже, кожен, хто усвідомлює свою гріховність та вірить у спасіння по благодаті, буде

радіти народженню Спасителя.

Справжня цінність Різдва – у його глобальності. Це народження не просто пророка чи видатного історичного діяча, але – Спасителя, Чий життя, жертва і воскресіння стосуються абсолютно кожної людини на землі.

Люди або приймають Христа й отримують прощення і духовне відродження, або не приймають, залишаючись у гріхах, як і пише апостол Павло в Першому посланні до коринтян. Чому ж так непросто утримати суть Різдва на поверхні? Коли людина не пізнала цієї благодаті, то змушена вигадувати заміниники – земні атрибути. Вони формують настрої, але не здатні повторити сенс.

Інді в процесі десакралізації Різдва беруть участь і ліберальні християни. Вони применшують чи взагалі заперечують скорботу від перворідного гріха і тому не здатні усвідомити важливість народження Того, Хто Єдиний здатний забрати цей гріх.

Мар'яна ЧОРНА.

«Християни для України».

ВІРУЮ

ХТО Ж ВІН

«За кого Мене люди вважають?» (Луки 9:18).

Таке запитання поставив одного разу Христос Своїм учням. Можна би припустити, що Він ще не володіє інформацією про Свою особу; не відчував особливого припливу духовних сил у тих, що йшли за Ним, чи тої ненависті, якою кипіли недруги, коли Він пробував достукатися до їхніх сердець!

Та Він знав усе і до певної міри випробовував Своїх учнів, відтак давав їм зрозуміти, що вони повинні володіти правдивою інформацією про Нього.

Ця істина, що перед ними – Христос, Божий Помазанець (Луки 9:20), повинна була їх перемінити; у світлі Його Слова вони повинні були визначитися з основними цінностями й остаточно обрати дорогу земного життя.

Учні зробили вибір і все, що змогли, пожертвували задля Царства Божого. Жили і вмирали, пам'ятаючи слова Боголюдини, Котрий казав: «Хто ради Мене згубить душу свою, той її збереже» (Луки 9:24).

Проте Христове питання не втратило сили і сьогодні. Ба більше, воно стає все актуальнішим, бо появилось багато інтерпретаторів християнської релігії, фальшивих пророків, що перекручують Христові слова і баламутять людський розум різними об'явленнями, запевняючи, що отримали таке право від Нього Самого.

Дарма, що Христос застерігає: другий Його прихід буде несподіваним: «Бо як блискавка та вибігає з сходу, і з'являється аж до заходу,

так буде і прихід Сина Людського» (Матвія 24:27).

Дарма, що про всіх новітніх засновників різних християнських течій Спаситель сказав: «Бо постануть христиподібні і неправдиві пророки, і будуть чинити великі ознаки та чуда, що звели б, коли б можна, і вибраних» (Матвія 24:24).

На роздоріжжі беззаконня

А люди й надалі продовжують виражати свою віру не життям за Божим Словом, яке відновив у нашій свідомості Ісус Христос, а лише дослідженням самої іпостасі другої Особи Божої і відтворенням історичних подій Христового побуту на землі.

Одні стараються довести, що істота прирівняна до ангела, інші

приписують Йому лише божественну природу, ще інші вбачають у Ньому тільки людину, яка володіла особливими здібностями. А деякі спотворюють історичну дійсність про Ісуса настільки, що називають себе Його фізичними потомками.

І тим, хто на роздоріжжі беззаконня купується на такі речі, адресовані слова Ісуса: «Коли б Я не прийшов і до них не казав, то не мали б гріха, тепер вимовки не мають вони за свій гріх» (Івана 15:22).

Бо ми не читаємо Божого Слова!

Чому ми так легко пристаємо до тих, хто постійно намагається викликати непорозуміння в релігійних громадах, хто нищить дух єдності в Христі, хто побутовими речами вселяє недовіру до Слова Божого, яке звучить у Христовій Церкві. Чому їм вдається так легко вселити безлад у нашу душу?

Бо ми не читаємо Божого Слова!

Чи треба шукати доказів про божественну природу Христа? Вистачить послухати апостола Івана, бо, власне, його устами Христос Сам дає про Себе свідчення: «Отець Мій працює аж досі, працюю і Я» (Івана 5:17); «Бо як мертвих Отець воскрешає і оживлює, так і Син, кого хоче, оживлює» (Івана 5:21); «Слова, що Я вам говорю, говорю не від Себе, Отець, що в Мені перебуває, – Той чинить діла ті. Повірте Мені, що Я – в Отці, Отець – у Мені! Коли ж ні, то повірте

за вчинки самі» (Івана 14:10-11).

Він не зобов'язує нас досліджувати такі речі, ні, лише просить, щоб ми повірили Його Слово. Коли ж люди вірою приймають Сина Божого, то почують Його голос: «Поправді, поправді кажу вам: наступає година, і тепер уже є, коли голос Божого Сина почують померлі, ті, що почують, оживуть» (Івана 5:25).

Вище цитовані слова Євангелія призначені на те, щоб ми свідомо шукали в Христі і через Христа вічного буття в Бозі, щоб постійно ба-

ла розум, щоб жертва Ісуса не стала нам на суд і осудження, щоб Святе Письмо не було лише об'єктом досліджень і суб'єктивних оцінок.

Живімо в душі євангельської науки: «Тож пильнуйте... і кожного часу моліться, щоб змогли ви уникнути всього того, що має відбутись, та стати перед Сином Людським» (Луки 21:36).

жали життя і проганяли спокусу, що іноді ставить знак запитання щодо життя після смерті.

Абсолютне право Творця

Хто має право і може визначити наше майбутнє життя? Це абсолютне право Творця, але його Він переадресовує Ісусові: «І Він дав Йому силу чинити і суд, бо Він – Людський Син» (Івана 5:27).

Щоб наука Бога була доступною для людей і щоб люди почувалися відповідальнішими перед Божим законом, Син Божий переймає людську природу і живе з людьми, стаючи прикладом до наслідування.

Слухаючи Спасителя, зважаймо на себе і біймося, щоб наше життя не було сповнене тільки життєвими клопотами чи зводилося лише до гніву і лицемірства, ненажерства, пияцтва та розпусту.

Ярослав ЧУХНІЙ.

ЗУСТРІЧ НА ПЕРЕТИНІ

Вони були родичками. Юна Марія, яка «в Бога благодать знайшла», і сива Єлисавета, що «була праведна перед Богом, бездоганно сповняючи заповіді й постанови Господні». Їхні дороги зійшлися у гірській околиці – у домі старшої. Начебто нічого особливого – двоє жінок привіталися цілунком.

Обидві були при надії.

І сталося диво.

Дитина в утробі Єлисавети затріпотіла, а жінка, сповнившись Духом Святим, скрикнула: «І звідкіля мені це, що до мене прийшла мати мого Господа?».

Марія ж опинилася перед загрозою сорому – бо хто повірить у непорочне зачаття.

Та все ж обидві обрали довіряти Богам.

Єлисавета походила із дочок Ааронових.

Дитина в її утробі – представник недосконалого левитського священства, яке Бог започаткував через Аарона, предтеча довгоочікуваного Месії.

І поцілунок обох жінок – епохальний символ. Це зустріч двох Заповітів – Старого і Нового. Це два види священства – недосконалого левитського, за чином Аароновим, і нового, досконалого, за чином Мелхиседековим.

І наче хтось невидимий читає між ними текст із Євреїв 7:11 – «Коли б досконалість була через священство левитське, то яка ще потреба була, щоб Інший Священник повстав за чином Мелхиседековим, а не за чином Аароновим?».

На перший погляд, дві прості жінки вітаються. Та це була зустріч на перетині епох!

Єлисавета славить Бога, що «зглянув над нею і зняв її наругу між людьми». Марія дякує Богу, що «всі роди її за блаженню вважатимуть» (Луки 1:25, 48).

А запорукою того, що Бог зміг вжити цих двох жінок у Своєму плані відкуплення людства, стало не що інше, як вірність.

Світлана ГАЛЮК.

НЕ РОЗЧАРУВАВСЯ В БОЗІ, А СТАВ НА ЗАХИСТ БАТЬКІВЩИНИ

Про Назара Старжинського я дізналася випадково: ютюб підкинув у рекомендації одне з його відео. На зеленому тлі природи військовий розповідав про свої стосунки з Богом, а десь далеко було чути постріли. Нетипова атмосфера для того, щоб говорити про Бога, чи не так?

Уже на основі переглянутих відео можна було сформувати цілісну картину шляху людини живої віри. Отож про Назара Старжинського та його унікальний ютюб-канал.

Дорогою віри

До певного часу життя Назара було таким, як і в багатьох християн: «Про Бога знаю, до церкви ходжу...» Проте настав день, коли він зрозумів, що така ситуація його не влаштує. Назар бажав ближчих та щиріших стосунків із Тим, Хто був його Творцем і хотів стати Другом. Адже можна знати про Бога, але не знати

Його. І він помолвився із щирим бажанням пізнати Господа Живого. Бог почув молитву і почав писати нову історію його життя. Він подбав про людей і життєві обставини, які утворювали віру хлопця.

Свого часу Назар служив в АТО, а під час широкомасштабної війни долучився до лав Збройних сил України. Свій же канал почав вести із червня цього року. І його відео із неспокійних місць вражають. Назар не розчарувався у Бозі, не акцентувався на питаннях, де Бог, коли вбивають, а став на захист Батьківщини, свідкуючи про дії Бога з фронту.

Поранення

Життя на фронті не раз супроводжувалося Божими дивами та милістю. Бог залишався поруч з ним і під час поранення. І хоч поранення не було легким, Господь пообіцяв: «Ти не помреш, ти будеш жити».

Так і сталося. Бог подбав і про перевезення, і про лікування – спершу в українських лікарнях, а згодом у Польщі.

Після вимушеної паузи (уламком порвало щоку та вибило зуби, тож говорити було важко) Назар знову повернувся на канал зі щирими відео на основі особистих переживань. Наприклад, у дуже зворушливому відео «Про що запитав мене Ісус?» він наголошує на тому, що Бог є Любов і хоче бачити цю любов у нашому ставленні до ближніх. За час життя людина повинна засвоїти урок любові, яка має проявлятися у вчинках.

У ютюб-каналі Назара Старжинського приваблює щирість. Відчувається, що відео не записується за продуманими сценаріями, тут немає важких термінів та бесід на складні й суперечливі богословські теми. Назар – звичайна людина, яка відкрито ділиться особистими переживаннями, відкриттями та стосунками з Богом, порушує актуальні питання важливості читання Біблії, служіння Богу, гріха, волі Божої та особистих стосунків з Господом. Наголошує, що діти Божі повинні завжди бути з Ним на зв'язку. Цікаво, що час для Бога Назар називає «пустинню». «Я виходжу в пустиню, щоби говорити з Богом», – пояснює він в одному з відео. Цей час дуже цінний для людини і Бога, адже тоді шум світу і проблем замовкає і залишаються лише Творець і Його улюблене дитя. І це найкращий час для обох.

Тетяна ДОРОШ.

ВІРУЮ

ПРО ГОЛОВНЕ В МОЛИТВІ

Що таке молитва – інструмент для зміни волі Божої чи спроба вгадати цю волю, поєднати з нею свої бажання і прохання? Якщо Бога можна прохати про зміну Його волі, виникає нерозв’язне протиріччя: воля Бога – плід Його премудрості і тому завжди досконала, а досконалість не схильна до змін. Якщо ж воля Бога незмінна, то виходить, що молитва про щось конкретне – справа безглузда і можна лише сподіватися, що твоє прохання завдяки щасливому випадку збіжиться з Його волею про тебе.

Звучить, прямо скажемо, не дуже обнадійливо. Але не квапмося з висновками. Істина, як правило, ширша за наші уявлення про неї.

момент готовий дати кожному з нас усі мислимі й немислимі блага, які тільки існують на світі. Але от сприйняти ці блага без шкоди для себе і ближніх готовий далеко не кожен.

Бійтеся власних бажань

Що би відбувалося у світі, якби Господь все-таки дав, наприклад, усім, хто рветься до влади, насолодитися нею повною мірою? Якою страшною ціною довелося б оплатувати цю «любов до солодкої» іншим людям, які відразу раптом опинилися би під керівництвом у тих, хто сприймає владу як джерело власного задоволення. Та тут мудро просити Бога якраз про зворотне – щоб люди, які рвуться до влади, ніколи не отримали до неї доступу. Те ж можна сказати і про багатство, і про славу, і про ще багато благ, які замість радості можуть принести людям, що прагнуть до них, найбільші лиха.

У своєму стані відпадиння від Бога людина може бажати навіть того, що прямо погрожує загибеллю. За наведеною логікою Богові варто було видати усім алкоголікам талони на безплатне пиво вранці, наркоманам – гарантовану щоденну дозу, а любителів жирного м’яса, які страждають на гіпертонію і холецистит, – подвійну порцію свинячих відбивних на сніданок, обід і вечерю.

У цьому сенсі волю Божу, звичайно, змінити молитвою неможливо. Зате людина може змінити себе, спрямувавши свою волю для власного блага. І один із найважливіших інструментів такої зміни – молитва.

К’еркегор та Ігнатій

Твердження Серена К’еркегора: «Молитва не може змінити волю Божу, але може змінити того, хто молиться» здається занадто категоричним. Проте святий Ігнатій висловлюється про це ж куди емоційніше: «Не потрібні Богові наші молитви! Він знає і до прохання нашого, чого ми потребуємо; Він, Милосердний, і на тих, хто не просить у Нього, виливає щедрі щедроті. Нам потрібна молитва: вона наближає людину до Бога. Без неї людина чужа Богові, а чим більше вправляється в молитві, тим ближче вона до Бога».

Святитель наче уточнює думку К’еркегора: молитва може змінити людину певним чином – наблизити її до Бога і тим зробити її здатною до сприйняття благ, які Бог виливає на кожного з нас без всяких прохань із нашого боку.

Біди, горе, страждання – усе це увійшло до життя людини через відпадання від Бога, і лише через повернення до Нього людина, яка страждає, може знайти розраду і спокій своєму серцю. Тому основний мотив християнської молитви не «подай нам, Господи», а «прийди і будь із нами». Доречно зауважити, навіть із суто прагматичного боку, це куди розумніший підхід: адже якщо з тобою Даятель всіляких благ, значить, і без самих цих благ ти ніяк не залишишся. Питання лише в акцентах: що для тебе важливіше і дорожче – блага чи їх Даятель?

Апостоли, подорожуючи в шторм бурхливим озером, злякалися і стали будити Ісуса, що заснув на кормі. І на їх прохання Він здійснило чудо – велить вітрам вщухнути (причому в грецькому оригіналі стоїть жорсткіший варіант, щось на кшталт нашого «заткнися»). Але при цьому докорливо звертається і до учнів: «Де ваша віра?». Маючи на кормі Повелителя бур, апостоли все ж вважали за краще просити Його про чудо.

Те, що Творець світу перебуває разом з ними в одному човні, здавалося для них недостатнім для того, щоб почувати себе в безпеці. І апостоли отримали прохане. Чудо за їх молитвою виявилася можливим і назавжди увійшло в історію людства як свідчення того, що Бог чує наші прохання. Але разом із цим чудом в історію також увійшов і Божий докір на адресу учнів, що прохали. Щось подібне відбувається і з усіма нами, коли під час всіляких життєвих бур ми звертаємося до Господа за проханням про допомогу. Нам здається, що Бог забув про нас і не бачить того, що відбувається, що події вийшли з-під Його контролю і от-от захлеснуть крижкий човен нашого життя. Але Бог завжди супроводжує нас Своєю невидимою участю в нашій долі.

Молитва лише допомагає нам згадати про цю Божу турботу, але зовсім не «будить Бога», Який заснув. І ті з християн, хто досвідченим шляхом у цьому переконався, вкладали у свої молитви зовсім інші сенси, ніж прохання про якісь дивовижні зміни дійсності, що оточує їх, наскільки б загрозовою вона не була.

Зробіть глибокий вдих

У всі часи Бог залишається основою нашого буття, тією силою, яка призвала нас до життя і підтримує в нас це життя. Він подає нам усі блага світу без якихось умов, не вимагаючи нічого натомість. І лише одне благо Він, всесильний, не може дати нам без нашої згоди – Себе Самого. Тільки це благо – бути з

Богом у цьому житті і у вічності – людина має узяти усвідомленим зусиллям, відповідаючи любов’ю на любов, жертвою на жертву. Такою відповіддю на Божу любов і є для християн молитва. У цьому з’єднанні людського духа з Духом Божим і полягає головний сенс будь-якої молитви, незалежно від її змісту.

Святитель Ігнатій пише: «Молитва як бесіда з Богом сама собою – високе благо, часто набагато більше того, яке просить людина, і милосердний Бог, не виконуючи прохання, залишає прохача при його молитві, щоб він не втратив її, не залишив це вище благо, коли отримає прохане благо, набагато менше».

Воля Бога про людину завжди залишається незмінною – благо людини, її спасіння, дарування їй життя вічного. Дивно було б припускати, ніби Бог може в якісь моменти нашого буття бажати нам усього цього меншою мірою, ніж в інші. І горювати про те, що людина не здатна змінити цю благу Божу волю своїми молитвами, навіряд чи має сенс.

Проте людина в духовному сенсі не є раз і назавжди застиглою статичною системою. Вона весь час змінюється, то наближаючись до задуму Божого про неї, то віддаляючись. Згідно з її поточним духовним станом Бог виявляє їй Свою волю в таких формах, які саме в цей момент для людини найбільше сприяють її спасінню. Так, воляова дія лікаря завжди спрямована на цілієння хворого. Але, залежно від ситуації, одним пацієнтам він призначає посилене харчування і поїздку на курорт, іншим – гіркі ліки і постільний режим, а комусь – і курс хіміотерапії та болочу операцію.

З моменту гріхопадиння людство виявилось духовно хворим. Усвідомлене буття з Богом – для людини не додатковий бонус серед інших благ, а необхідна умова її існування. Спілкування з Богом потрібне людській душі так само, як тілу потрібне повітря, без нього душа задихається і страждає. Тому слова святих Ігнатія абсолютно справедливі, хоча і можуть гогос вражати. Богові дійсно не потрібні наші молитви, Він благодійний, досконалий і ні в чому не має потреби. А от самі ми, залишаючи молитву, починаємо духовно помирати ще до того, як нас наздожене біологічна смерть. І вже жодних посланих Богом благ не зможемо сприйняти як чудо в цьому стані духовної смертності.

Молитва – не інструмент для зміни Божої волі, вона – джерело життєвих сил, «киснева маска» для душі, що задихається, ниточка, що зв’язує вмираючу людину з Даятелем життя.

Зміцнюючи того, хто молиться, вона дійсно змінює людину, як ліки зцілюють хворого. Ниточка стає все міцнішою. І людина стає здатною до сприйняття нових, недоступних їй раніше проявів благодії і незмінної волі Божої про неї.

Олександр ТКАЧЕНКО.

БОЖА ПЕРЕСТОРОГА У ПОШУКАХ БОЖОГО СЛОВА

«Горе тим, які зло називають добром, і добро – злом, п’ятому вважать світлом, і світло – п’ятмом, гірко вважать солодким, і солодке – гірким! Горе тим, які мудрі у своїх очах і розумні перед самими собою!» (Ісаї 5:20-21).

Багато хто не згоден з цим біблійним попередженням. І вважає, що заради власної вигоди можна називати речі протилежними іменами, або, як варіант, просто на це не звертати уваги. Тобто можна перебувати «поза політикою», заразом звинувачуючи в усіх бідах політиків та «американців» (чи євреїв, або ж сіоністів, – як у радянські часи).

коть збройні сили їхньої держави. Певно, це єдине, у чому можна вірити росіянам, окрім, звісно, закликів до знищення всіх і кожного.

Але їхні нерозуміння і щирий подив жодною мірою не скасовують їхньої відповідальності. Росіяни обміняли розвиток на так звану «стабільність» і в цьому досягли бажаного: тепер їхня країна, а заразом і вони самі, стабільно деградуватиме. До якої міри дійде ця деградація – моральна, матеріальна, розумова – важко передбачити, проте можна з певністю заявити, це саме вона закінчуватиметься.

Де? У сім’ї кожного, хто свого часу вирішив, що чорне можна вважати білим, на біле казати

чорне, мир називати війною, а війну сприймати за цілком звичне явище.

Недаремно Господь через Свого пророка попереджав людство про небезпечність підміни понять, того, що Він Сам визначив добрим і поганим. А інакше люди перетворюватимуть на пекло як власне життя, так і життя інших людей...

Росіяни, безпосередньо чи опосередковано, перетворили життя багатьох українців на справжнє сінє пекло, тепер же їм залишається перетворити на пекло власне життя. І якщо вам здається, що життя в багатьох регіонах РФ – це і є пекло, то ви сильно помиляєтеся – у росіян ще все попереду.

Та нам, українцям, до цього не буде діла, нам своє робити. І в жодному разі не можна забувати Божого попередження: «Горе тим, які зло називають добром, і добро – злом, п’ятому вважать світлом, і світло – п’ятмом, гірко вважать солодким, і солодке – гірким! Горе тим, які мудрі у своїх очах і розумні перед самими собою!». Адже ця Божа пересторога стосується не тільки росіян, але й абсолютно кожного.

«Слово про слово».

У калейдоскопі подій, що вирують навколо, ми не зможемо бачити Божу турботу, якщо не надіятимось на Бога. Нам лише здаватиметься, що це просто збіг обставин: сьогодні пощастило, а завтра – ні. Без надії на Бога, без віри в силу Його Слова нам здаватиметься, що все, що відбувається навколо, – це лише низка якихось незв’язаних подій.

Поки є надія на Бога, ми здатні здолати будь-які труднощі, адже «тому, хто вірує, – все можливе» (Марка 9:23). Це твердження – у жодному разі не самозаспокоєння. Бажання замало, потрібні віра і надія на Бога. А цього неможливо досягнути без постійного перебування у Слові Божому: бо «віра від слухання, а слухання від Слова Божого» (Римляни 10:17). Ну, і, ясна річ, без виконання цього Слова, адже «як тіло без духа мертво, так і віра без діл мертва» (Якова 2:26).

Але з читанням, а тим більше виконанням, у багатьох людей – біда. Тому не варто дивуватися, що навколо стільки зневірених людей, хоча вони й кажуть, що вірять у Бога. Але Бог залишається поза фокусом їхньої уваги.

«Просіть, і дасться вам; шукайте, і знайдете; стукайте, і відчинять вам; бо кожен, хто просить, одержує, і хто шукає, знаходить, і тому, хто стукає, відчиняють» (Матвія 7:7-8), – запевняє Господь Ісус Христос. А як люди можуть

одержати щось, якщо не просять? Як можуть знайти те, чого не шукають? Як їм відчинять – якщо вони не постукають? Відповідь зрозуміла: ніяк. І багатьом залишається лише нарікати на життя і чекати на «усмішку долі» (або ж запевняти себе, «що все буде гаразд»). Щиро кажучи, така собі стратегія... Куди краще надіятися на Бога Живого.

Але тривале ігнорування Слова Божого може мати й куди гірші наслідки. Про це попереджає та сама Біблія: «Ось настають дні, – говорить Господь Бог, – коли Я пошлю на землю голод, – не голод хліба, не спрагу води, але спрагу слухання слів Господніх. І будуть ходити від моря до моря і блукати від півночі до сходу, шукаючи слова Господнього, і не знайдуть його» (Амос 8:11-12).

Залишившись без Божого Слова, люди фактично залишаються без Його підтримки. Бережи нас, Боже, від такого!

God.in.ua.

В ОЧІКУВАННІ ЧУДЕС

Багато людей сподівається на диво: у власному житті, у житті близьких, у країні, у цілому світі. Не можна в цьому прагненні їх звинувачувати чи, тим більше, із них глузувати, адже людина не може жити без надії. Хоча би примарної. Але й не варто тішитися зайвими ілюзіями, самозаспокоюватися, присипляти власну пильність, мовляв, все мине саме собою. Насправді дива стаються не так часто, як би нам хотілося.

Та є спосіб змінити життя на краще в буквальному сенсі. Цей спосіб доступний всім і кожному, у будь-який момент дня і ночі. Свого часу апостол Павло сказав про це так: «Ось тепер час сприятливий, ось тепер день спасіння» (2 Коринтян 6:2). Для чого сприятливий цей час? Для запрошення Господа Ісуса Христа у власне життя.

Про те, що Ісус здатен змінити життя, знають всі, навіть атеїсти... Але

далеко не всі поспішають запросити Ісуса у своє життя, адже тоді вже неможливо жити так, як раніше. Життя з Ісусом вимагає покайняння, перегляду саме свого, а не чужого життя. І не тільки перегляду, але й виправлення. А на це, на жаль, здатні не всі, безліч людей залишаться за межами Церкви саме через відмову каїтися у власних гріхах. Гріх для них бажаніший і солодший за життя з Христом.

Сам Ісус сказав, що вони «полюбили

темряву більше, ніж світло, бо діла їхні були лихі» (Івана 3:19). І переважна більшість таких людей все одно залишаться при своїй думці, швидше сподіваючись на якесь невідоме чудо, ніж на Бога Живого.

«Симон-Петро відповів Йому: Господи, до кого нам іти? Ти маєш слова життя вічного, і ми вірували і пізнали, що Ти Христос, Син Бога Живого» (Івана 6:68-69). Для апостола Петра «слова життя» мали настільки

велике значення, що він все покинув заради слідування за мандрівним Вчителем (див. Луки 5:11).

Яке значення мають Божі слова для нас?

«Було Світло істинне, що освітлює кожну людину, яка приходить у світ. У світі був, і світ через Нього постав, і світ Його не пізнав. До своїх прийшов, і свої Його не прийняли. А тим, які прийняли Його, що вірують в ім'я Його, дав силу дітьми Божими бути, які не від крові, не від похоті плотської, не від хотіння чоловічого, а від Бога народилися» (Івана 1:9-13).

Таким щасливикам – у біблійно-розумінні цього слова – відкривається, якщо не відразу, то з часом, доволі проста життєва істина: життя з Богом – це справжнє диво. І пізнавши цю істину, людина вже не потребує жодних інших чудес.

А ПОТІМ НАМ ДОВЕДЕТЬСЯ ВІДБУДУВАТИ МОВУ...

Щоб свічка перестала бути окопною, щоб пташка знову вбралася в пір'я, а квіти перестали плюватися вогнем.

Щоб підвал знову став житлом солодкого варення й картоплі. Щоб тепло стало теплим, не відлунюючи чимсь недобрим, як дідам нашим віддавало «теплушкою».

Мову відбудувати найтяжче, бо навіть коли ми вставимо всі вікна, вони залишаться віконними

отворами, і стіна, наново пофарбована, не матиме значення, якщо за нею не буде другої, і навіть коли постелимо килими, не перестанемо думати про міцність перекрыття під ними.

Війна оголила наші доми до скелету, здерла з нас шкіру, щоб легше було перевірити, чи ще б'ється під нею серце. Серце б'ється, і ми заспокоюємося. Таким стало значення слова «спокій».

Але чи вдасться нам викувати слово «мир», щоб із нього не висипалися озброєні до зубів окупанти? Чи вдасться відбудувати слово «братерство», щоб від нього не здушувало у горлі?

Остан СЛИВИНСЬКИЙ.

ВІЧНІСТЬ У СЕРЦІ

Одного разу на Алясці мені пощастило бачити дивної краси видовище лише за кілька кілометрів від Анкориджа. Помітивши машини на узбіччі шосе, я теж зупинився. виявилось, що невелика зграя китів – сріблясто-білих білуг – полувала не більше ніж за двадцять метрів від берега. Я простояв там разом з іншими спостерігачами хвилин сорок, прислухуючись до ритмічних сплесків моря, услід за якими з-під води граціозно і плавно, немов примари, виринали кити. Натовп стояв, затамувавши подих, майже в благоговійному трепеті.

Еклезіяст, певна річ, зрозумів би таку реакцію на китів, бо він стверджував, що хоча ми й не боги, та все ж сильно відрізняємося від тварин. Бог «вічність поклав нам у серце». Така елегантна фраза стоїть багатьох аспектів людського життя. Безумовно, вона натякає на

релігійний інстинкт, який, на подив антропологів, проявлявся в усіх коліях вивчених людських спільнотах. Але наші серця сприймають вічність не лише релігійно. Еклезіяст пригломшливо чітко бачить красу створеного світу.

Книга Еклезіяста пройшла

випробування часом як взірці високої літератури і джерело великої істини, оскільки вона показує обидві сторони життя на цій планеті: обіцянку задоволень, настільки привабливих, що ми можемо присвятити гонитві за ними все своє життя, а також – обтяжливе усвідомлення того факту, що ці задоволення, зрештою, не приносять задоволення. Будучи створеними для іншого дому, для вічності, ми, врешті-решт, усвідомлюємо, що по цей бік вічного раю ніщо не зможе заглушити шепіт незадоволення.

Еклезіяст пише: «Усе Він прегарним зробив свого часу, і вічність поклав їм у серце, хоч не розуміє людина тих діл, що Бог учинив, від початку та аж до кінця». Така основна думка цієї книги. Той же урок, який Іов отримав у вереті і поросі, – що ми, люди, самі по собі нездатні досягнути таємниці життя, – Еклезіяст отримав у мантиї і в палаці.

Поки ми не визнаємо свою обмеженість і не підкоримося Божему правлінню, поки не довіримося Тому, від Кого походять усі благі дари, нашим підсумком буде лише стан відчаю. Еклезіяст закликає погодитися зі своїм статусом творин під володарюванням Творця, і дехто з нас робить це без жодного опору.

А ви?

Філіп ЯНСІ.

ЗАПРОШУЄМО НА БОГОСЛУЖІННЯ
в Івано-Франківських церквах християн віри євангельської:

Адреса: вул. Мочульського, 1 (на Майзлях).
ЩОНЕДІЛІ – о 10 год.,
ЩОСУБОТИ – молодіжне служіння о 19 год.

Адреса: вул. ГАЛИЦЬКА, 203
ЩОНЕДІЛІ – о 10 год.,
ЩОСЕРЕДИ – о 19 год.

Телепрограму «Вірую» дивіться в інтернеті на viruuy.at.ua, YouTube, CNL-Україна, у кабельних мережах і в цифровому форматі на телеканалі РАІ (вівторок, четвер, субота і неділя о 17:45-й год.).

На CNL-Україна і на телеканалі РАІ (вівторок, четвер і субота о 09:45-й ранку) дивіться християнську телепрограму «Одвічні істини».

Християнська церква «ВІФЕЗДА»

Богослужіння відбувається:
Неділя - 11:00
П'ятниця - 18:30

За адресою:
м. Львів, вул. В. Великого, 4
Чекаємо вас!

Дорогі друзі!

Передплата-2023 розпочалася. Нажаль, у зв'язку з воєнним станом вартість поштових і друкарських послуг знову зросла і ми змушені дещо збільшити вартість передплати.

УМОВИ ПЕРЕДПЛАТИ:

**один примірник – 350 грн. за рік;
20 примірників – 2000 грн. за рік;
40 примірників – 2500 грн. за рік;
80-100 примірників – 3000 грн. за рік.**

Ми вказали рекомендовану кількість замовлень. Але ви можете замовити будь-яку кількість примірників.

Кошти можна переказати на рахунок: **UA693052990000026001025500907** в АТ НБ «Приватбанк», МФО 336677, код ЄДРПОУ 20559726 (з обов'язковою приміткою «Добровільні пожертвування на газету «Вірую»)

або поштовим переказом на адресу: **Карпюк Олег Ярославович, місія милосердя «Добрий самарянин», вул. Мочульського, 1, Івано-Франківськ, 76002** (з обов'язковою приміткою «Добровільні пожертвування на газету «Вірую»).

Наші газети можна отримувати на Новій пошті за умови замовлення від 500 примірників (вартість одного замовлення – 1000 грн).
Довідки телефоном +38 067 911-03-65.

ВІРУЮ

№ 12 (287)
Грудень 2022 р.
Виходить щомісяця

Засновник – Івано-Франківська християнська місія милосердя «Добрий самарянин»

Газета видається на добровільні пожертвування
P/r UA 693052990000026001025500907, АТ НБ «ПРИВАТБАНК»,
МФО 336677, код ЄДРПОУ 20559726

Редактор Олег КАРПЮК

Адреса редакції: 76002, м. Івано-Франківськ, вул. Мочульського, 1;
E-mail: dobry.samar@gmail.com
Наша сторінка в інтернеті: <http://viruuy.at.ua>

Газета віддрукована у видавництві «А-Прінт», м. Тернопіль
Обсяг – 1,86 умовного друкованого аркуша.
Тираж – 60000 примірників. Замовлення № 923.
Редакція не завжди поділяє погляди авторів.